

Kees Beukers

MIJN WERELD

*“Leven en laten
leven. Pas dan ben
je echt gelukkig...”*

Kees
BEUKERS
Mijn Wereld

Nieuw thuis

Ik was tien jaar oud toen we met een verhuishwagen Westerhoven in reden; een onbekend dorp in het diepe zuiden. Ver weg van waar ik ben geboren, van waar ik opgroeide.

De wagen kwam tot stilstand voor de deur van ons nieuwe huis. Mijn ouders, mijn twee zussen en ik stapten uit om naar binnen te gaan.

Maar de deur was op slot. En Keesje werd eropuit gestuurd om de sleutel te gaan halen. 'Verderop rechts,' zei mijn vader tegen mij.

Ik liep voor het eerst die lange straat door: de Dorpstraat in Westerhoven. Onze nieuwe straat, ons nieuwe dorp, mijn nieuwe thuis.

Om de hoek ging ik het eerste huis binnen; bij Leen en Nard Daris, zo hoorde ik later. 'Ik kom de sleutel van ons nieuwe huis halen,' zei ik. Waarschijnlijk hoorden zij aan mijn accent dat ik er één was van die nieuwe familie uit het noorden. Maar voor de sleutel moest ik niet bij hen zijn. 'Verder doorlopen,' zeiden ze. 'Bij Piet van Kisse.' Dat was Piet Smolders, de aannemer die ons huis had opgeknapt. Ik weet niet hoe ik zijn huis heb gevonden, maar ik kwam met de sleutel terug.

We liepen met ons gezin naar binnen, door een groot leeg huis. Veel weet ik daar niet meer van. Alleen dat de kelder onder water stond, en de tuin viel me op, met die grote, dikke appelbomen. Dat waren goudrenetten. Die tuin beviel me wel, die was groot en lag er netjes bij.

Ik groeide op in Zoetermeer. Op mijn tiende vertrokken we naar Westerhoven.

NAAM: Kees Beukers
GEBORTE DATUM: 8-9-1942
GEBORTE PLAATS: Zoetermeer
ZON VAN: Dries Beukers en Tillie Beukers-Van den Burg
BROER VAN: Sjaan, Ine en Tillie
GEHUWD: Sjaan Hoeks
KINDEREN: Ankie, Tilly en André
KLEINKINDEREN: Nick, Sanne, Thomas, Michelle, Stan en Dries.

Na een eerste snelle blik op het huis en de tuin moest de vrachtwagen worden gelost. We liepen terug richting de straat en die stond ondertussen vol met mensen uit de buurt. Wij waren buitenlanders voor hen: mensen uit het verre noorden. Ze wilden maar wat graag weten wat voor volk er in hun straat zou komen wonen.

Wij waren hier de buitenlanders

Ze zagen hoe de klep van de vrachtwagen open ging en mijn knikkers eruit vielen. Ook de kindjes uit de buurt zagen het gebeuren; die knikkers van dat vreemde gezin stuiterden door de straat. En dat waren nogal wat kinderen.

De Dorpstraat was één grote kinderbuurt. Tegenover ons woonde het gezin Hoppenbrouwers met dertien kinderen. Naast hen had je de familie Lodewijks: ook een groot gezin. En dan waren er nog de gezinnen van Daris en Kerkhof.

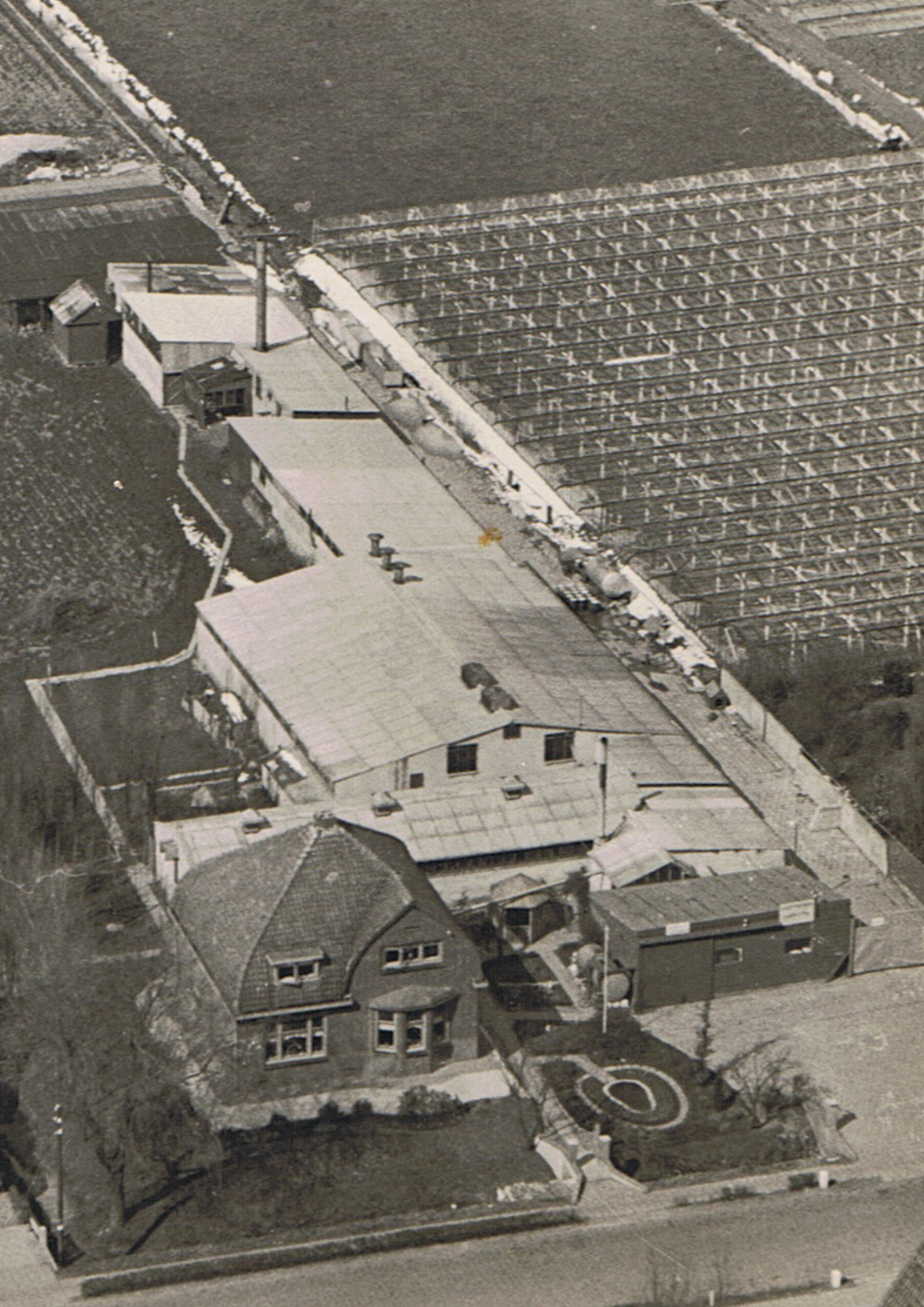
Spelen gebeurde toen nog gewoon op straat, in de Dorpstraat en de Provincialeweg. Die waren destijds nog niet verhard; alleen wat Belse knollen kwamen voorbij, ingespannen voor een hoogkar.

De buurt ziet er nu nog bijna hetzelfde uit, met dezelfde huizen. Op de hoek met de Provincialeweg stond toen ook nog de oude melkfabriek. Daar huurde de kapper, Nol Spin, een kamertje. Ook Van Mierlo woonde er: Kees en Heintje met hun vader. Naderhand zijn Fons van Veldhoven en zoon Toontje daar ingetrokken. Tussen de melkfabriek en het huis van de familie Lodewijks stond ook nog een heel klein *nat huiske*. Beide zijn later afgebroken.

Linksboven: Nog in Zoetermeer.

*Rechtsboven: Samen met mijn moeder aan de Dorpstraat.
Op de foto onder zie je de straat zoals die was toen we hier kwamen.*

Machtilde

Mijn vader komt uit Reeuwijk en mijn moeder uit Berkel en Rodenrijs. Reeuwijk wordt omringd door water. Als je daar de auto aan de kant van de weg zet, zak je in de modder. De koeien lopen er rond zonder prikkeldraad om de wei; de sloten dienen als omheining.

Mijn vader, Dries Beukers, was enig kind, maar zei altijd: 'Ik ben er één van een tweeling, mijn broer is verzopen'. Daarmee verwees hij naar de sloten rondom het stuk grond bij hun boerderij en het vele water in Reeuwijk.

Mijn oma, zijn moeder, was een heel klein vrouwke. Mijn opa was een beer van een vent. Hij haalde bussen op voor de melkfabriek en had een boerenbedrijf. Die man was enorm sterk.

Met het gezin verhuisden ze naar Berkel en Rodenrijs. Daar huurden ze een boerderijtje en kwamen naast mijn moeder te wonen; hun landerijen grensden aan elkaar. Zo hebben mijn vader en moeder elkaar leren kennen.

Mijn moeder was de jongste van vijf meiden en groeide op in een rijk gezin op een grote boerderij. Mijn moeder had later als enige in het dorp een auto. Ze haalde de pastoor van de trein en speelde taxi voor de burgemeester. Dat vond ze leuk om te doen, behalve wanneer het regende: dan werd de auto vies. Mijn moeder was heel zuinig op haar spullen.

De boerderij in Reeuwijk bleven mijn opa en oma Beukers behouden toen ze in Berkel en Rodenrijs woonden. Toen die uiteindelijk toch verkocht was, verhuisden ze naar Zoetermeer. Ze deden

Het Machtildahuis waar ik ben opgegroeid met de aangrenzende drogerij van mijn vader.

de boerderij van de hand voor mijn vader, zodat hij met dat geld een huis voor zichzelf en mijn moeder kon bouwen. Dat deed hij, op een groot stuk grond tegenover zijn ouders. 'Machtilde' staat er op de gevel, vernoemd naar mijn moeder Tillie van den Burg.

Mijn moeder was zó zuinig, oh!

In het Machtildehuis zijn wij met zijn vieren geboren: mijn drie zussen Sjaan, Ine en Tillie en ik. Ik was Keesje voor mijn drie grote zussen. Zij hebben mij wel wat verwend.

Mijn zus woont als enige nog in Zoetermeer: in het huis van mijn opa en oma, tegenover ons ouderlijk huis. Zij heeft ervoor gezorgd dat dat laatste niet is afgebroken. Enkele jaren terug zaten er krakers in; van het huis was niet veel meer over en er waren plannen om het plat te gooien. Mijn zus heeft bij de gemeente haar mondje opengedaan: 'Dat huis hoort bij de buurt.' Zij heeft dezelfde wil als mijn vader en kreeg het voor elkaar. Inmiddels is er een complete wijk ontstaan achter ons ouderlijk huis, het Machtildehof genaamd.

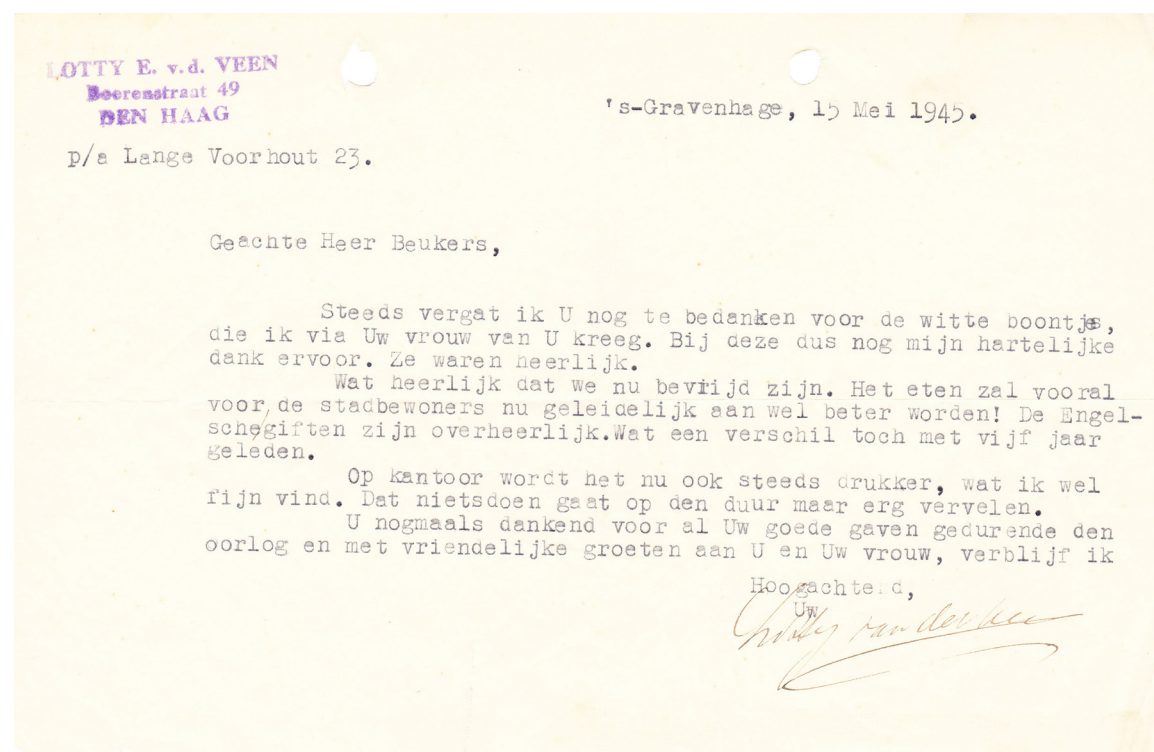
Destijds was daar vooral platteland. We woonden in een sjeke buurt, met veel protestanten. Je zag er vooral tuinderijen. Ook wij hadden die één. Mijn vader is een boerenzoon, mijn moeder een boerendochter, maar mijn vader wilde niet langer boeren. Hij wilde tuinieren. Onze grond was groot, die liep ver door naar achteren en een slootje scheidde ons terrein van het spoor. Mijn vader zette er een gebouw neer voor zijn drogerij met daarachter kassen om de groenten te verbouwen.

Mijn moeder was zuinig, maar niet gierig, zo blijkt uit een van de bedankbriefjes die mijn vader net na de oorlog ontving.

In de tuin hadden wij zelfs een eigen gasbron. Mijn vader had die toevallig ontdekt toen hij een put sloeg voor water en dat water bleek te borrelen. We vingden het gas op in een ton, die dreef op het water - zo ontstond er druk en konden we het gas naar binnen loodsen. In de oorlog konden wij op die manier gebruik maken van ons eigen gas, dat we ook deelden met de burens.

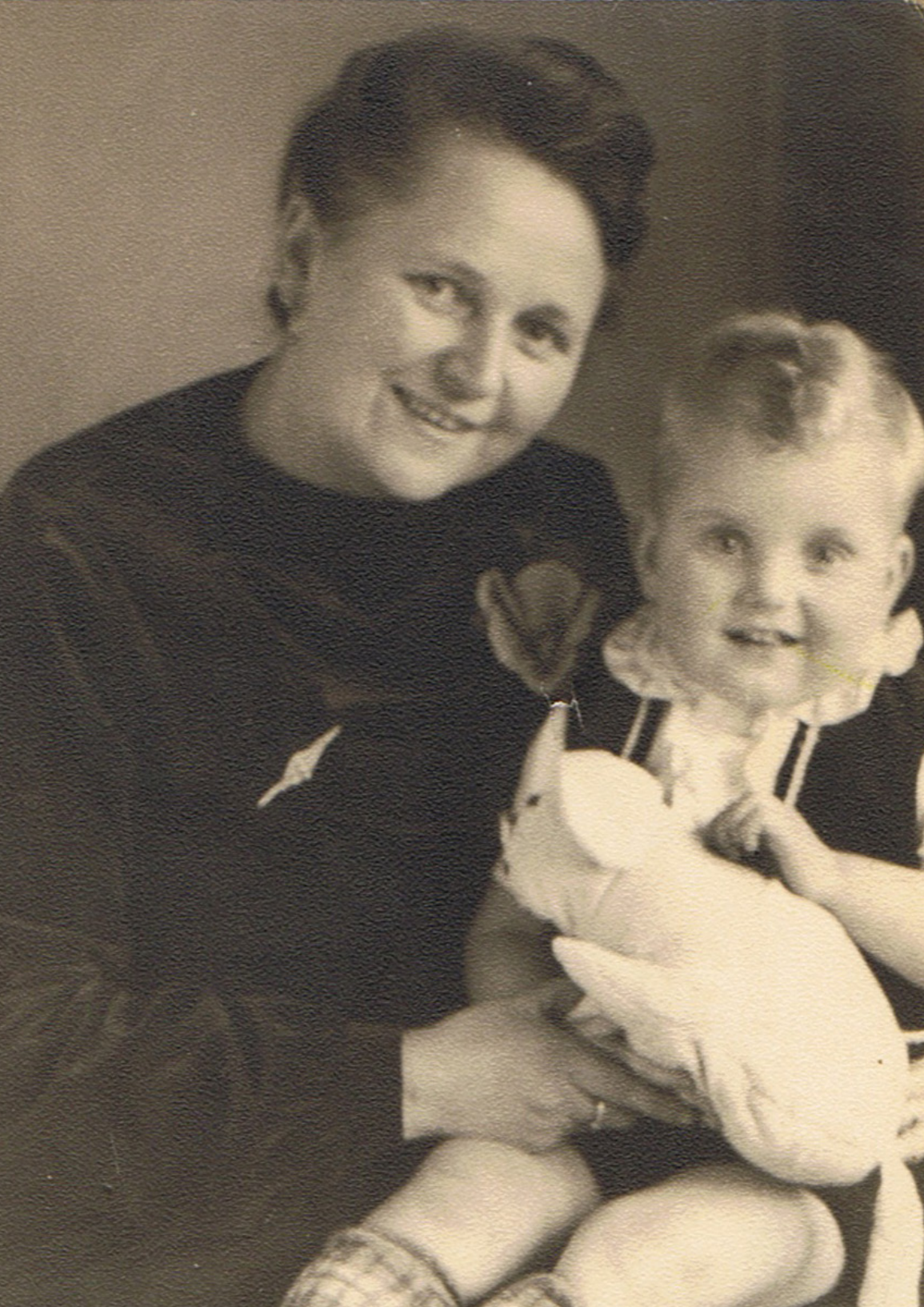
Van de groenten die mijn vader verbouwde, leefden wij. In de crisisjaren brachten de groenten echter niets op. Hij besloot die vervolgens in te maken en verkocht de groenten in conserven. Hij is zelfs in zout gaan handelen waarmee ze werden ingemaakt. Onze kelder stond altijd helemaal vol met weckpotten. Mijn moeder was zó zuinig, oh! Die ging voor een krop sla speciaal naar Valkenswaard, want daar was die een cent goedkoper. En onze kleren naaide ze zelf. Als mijn vader een dikkere nek had gekregen, zette ze er in de boord van zijn hemd gewoon een stuk stof tussen.

Maar mijn ouders waren niet gierig. In de oorlog deelden ze hun gewassen bijvoorbeeld uit. Net na de bevrijding ontving mijn vader daarvoor enkele bedankbrieven.

Mijn vader en moeder zijn beiden oud geworden. Dat ik mijn moeder naar een verzorgingshuis heb moeten brengen, is een van de donkerste dagen uit mijn leven.

Lachebek

Mijn vader was koopman. Zo omschreef hij zichzelf en zo stond hij ook bekend. Hij kon zichzelf goed verkopen.

Hij had altijd een sigaar in zijn mond. Zonder sigaar kende je hem niet. Hij móést roken. In de oorlog ging hij zelfs zo ver dat hij met de buurman zijn auto ruilde voor tabak.

Mijn moeder zorgde voor het gezin. In koken had ze meestal niet zoveel zin. Ze was liever buiten in de tuin aan het rommelen. Ze hield heel erg van bloemetjes. En van pianospelen. Ze zorgde graag voor sfeer in huis en speelde volksliedjes uit een boek dat ik nu nog heb. Het is al tachtig of negentig jaar oud.

Als mijn moeder op de piano speelde, zongen wij mee. Dat vond ik fijn, die sfeer die zij uitstraalde. Er ging geen uur voorbij zonder dat ze lachte. Mijn moeder was een echte lachebek. We hadden thuis een papegaai en dus lachte die ook veel. En als het bezoek op het punt stond om te vertrekken en de klink van de deur vastpakte, zei die: 'daag'.

Mijn moeder was een fijn mens. En mijn vader... Die had de broek aan. Mijn vader was dominant. Het gebeurde zoals hij het voor had. Ook met de kinderen, wat betreft de opvoeding. Mijn moeder volgde. Zij geloofde het wel.

In de oorlog specialiseerde mijn vader zich in het drogen van hout. Hij had oorspronkelijk een drogerij voor het zaad van groenten, die hij verkocht. Dat handeltje was voortgekomen uit zijn tuinderij. Maar toen de Duitsers de zaken in Nederland overnamen, eisten ze ook dat mijn vader hout voor hen ging drogen. Na de oorlog bleef hij daarin actief en hij bouwde uiteindelijk ook de drogerijen zelf.

Mijn moeder was een fijn mens.

Op een dag stonden er drie broers uit België voor de deur in Zoetermeer. De gebroeders Baaijens hadden in Tessenderlo een houtzagerij en -drogerij en ze nodigden mijn vader uit om voor hen een nieuwe te bouwen in België. Die kans pakte hij.

Het eerste jaar was mijn vader alleen in het weekend thuis. Hij wilde niet in België wonen en ging zodoende in het zuiden van Nederland op zoek naar huizen. Hij keek rond in Borkel en Schaft en Bladel, maar het werd uiteindelijk het huis aan de Dorpstraat in Westerhoven.

Vader ruilde zijn auto voor tabak

Oorspronkelijk was dat huis bedoeld als gemeentehuis, maar die plannen ketsten af. Mijn vader heeft het vervolgens gekocht van burgemeester Schram en het stond vast: we gingen met ons gezin verhuizen. Maar mijn vader kwam heus niet thuis met het nieuws: 'Wat vinden jullie daarvan?' Er werd niet over gepraat en ik maakte me er ook geen voorstelling van; we zouden gewoon vertrekken uit Zoetermeer. Klaar.

Mijn oudste zus bleef daar achter. Zij had verkering en wilde bij haar vriend blijven. Ze bleef zodoende in het huis van mijn opa en oma wonen, tegenover het Mathildehuis. De ouders van mijn vader verhuisden namelijk mee om bij ons aan de Dorpstraat in te trekken. Dat had mijn vader zo geregeld; mijn moeder had daar niets over te zeggen. Ook al kon ze absoluut niet met haar schoonmoeder overweg.

En zo vertrokken we met zijn zevenen naar Westerhoven.

*Drie generaties: mijn opa links,
mijn vader rechts en ik.*

*In Zoetermeer kon ik goed leren, dat was
ineens gedaan toen ik in Westerhoven kwam.*

Rotte G

Voor mijn eerste dag in de zesde klas van de jongensschool in Westerhoven kleepte mijn moeder me netjes aan, en mijn haren waren keurig gekamd. Ik kwam binnen en keek wat schuchter om me heen. Ik kon niemand verstaan en zag alleen maar boerenkloffies. De ogen waren op mij gericht. Stond ik daar in mijn nette pak. En dan praatte ik ook nog hoog Haags. Die rotte G. 'Dat moet je laten leggen', zei ik eens. Al gauw lachten ze om me. 'Leggen? Dat doen de kippen wel.' En ik dacht: waarom lachen ze om me? Ik mankeer toch niks? Of wel? Dus hield ik voortaan mijn mond en trok me terug.

Ik heb daar een opdonder van gehad. In Zoetermeer kon ik gewoon goed leren. Dat was hier ineens gedaan. Ik kende niemand en me leren kennen wilden ze niet. Ze hoorden alleen mijn accent. Al gauw waren er een paar jongens die mij écht niet moesten. Die gasten meed ik. Als ik ze nu zie, word ik nóg kwaad, maar dat moet je loslaten. Dat vind ik moeilijk, maar het móét.

Ik werd gepest. Dat is erg. Echt erg. Gelukkig kon ik hard lopen. De confrontatie aan gaan, deed ik liever niet. Maar ik maakte mee dat die jongens me voorbij fietsten en me met fiets en al omver traptten. Ik lag op de grond en zag dat het fietspompje ook was losgeraakt. Ik stond op en met het pompje in mijn hand stond ik tegenover die pestkop, alsof het een zwaard was. Die jongen beet me in mijn pols. Onvoorstelbaar. Dat zijn gebeurtenissen die ik nooit meer vergeet.

Ik trok zodoende meer naar dieren toe, bij hen vond ik mijn rust. Ik had konijnen en kippen, zelfs een bok. Die moest gecastreerd worden, want hij stonk. In de Dorpstraat woonde een man die dat kon. Ik was erbij. Hij bond gewoon zó zijn ballen eraf. Mijn bok is eraan doodgegaan. Daar was ik zó verdrietig van. Nu nog ligt dat op mijn maag. Als je als kind gepest wordt, ga je dieren meer waarderen, er van houden.

Ik wilde zo graag Brabants praten, maar dat viel niet mee. Ondertussen werd ik in mijn omgeving alleen maar bevestigd dat ik er iets aan moest doen. En maar lachen om mijn accent. Maar het duurde lang voor ik doorhad hoe de taal hier in elkaar zat. Dan wordt 'leggen', 'liggen'. En heel langzaam veranderde mijn accent een beetje. Maar die harde G bleef bestaan.

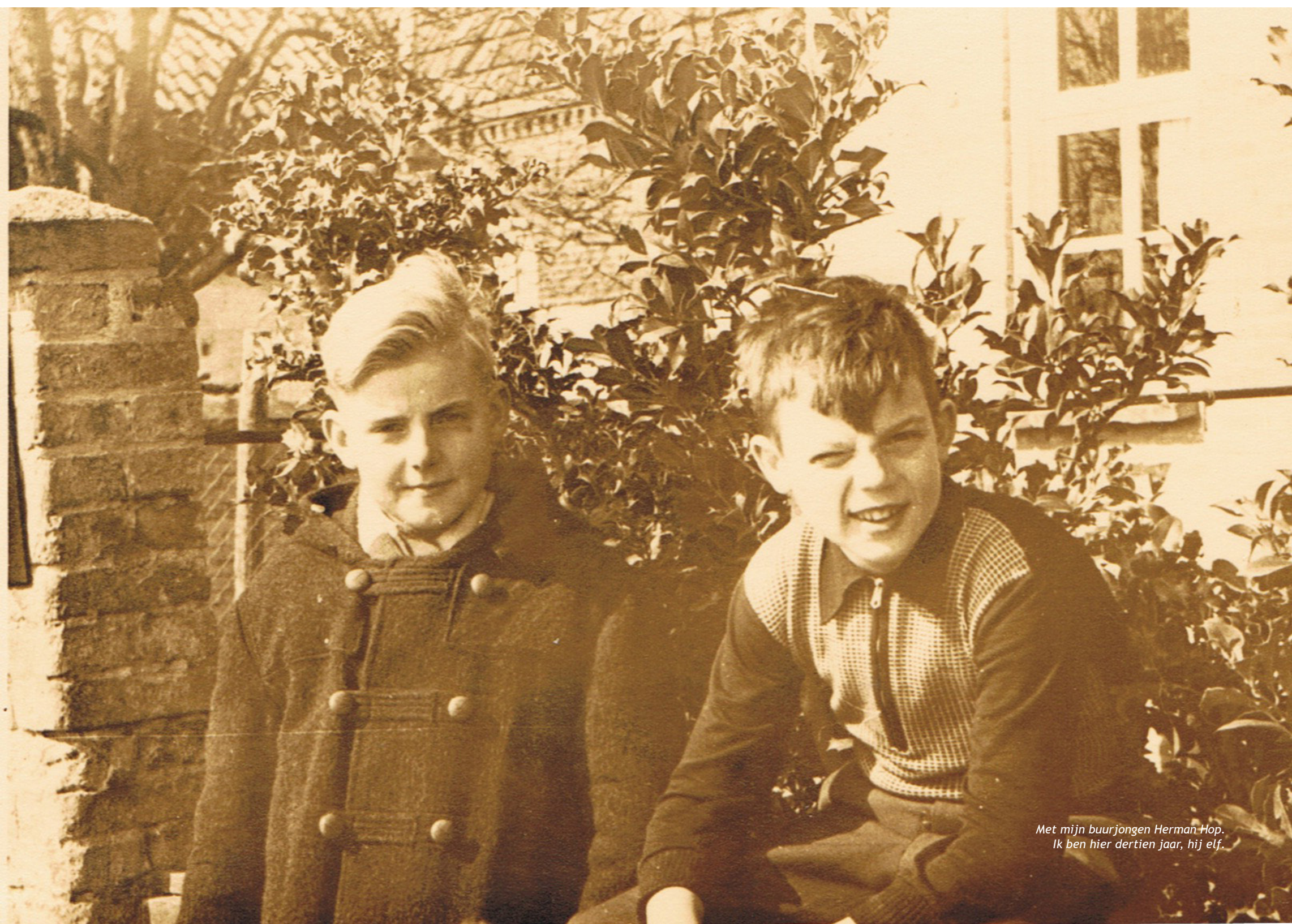
Hoewel die beginperiode veel met me deed, was ik sterk genoeg om te overleven. En er waren gelukkig ook jongens die na een tijdje wél met me omgingen. Met de kinderen uit de buurt kwam ik snel in aanraking en zodoende kwam ik veel bij Hoppenbrouwers over de vloer. Dat was een heel leuk gezin. Moederke Hop was een warm mens en Herman Hop een gezellige jongen, met wie ik als snel bevriend raakte.

Soms speelden we wel met tien kinderen buiten. Met Toon Hop, Frans en Leo Daris, Henk Kerkhof en Piet Schrijvers was ik op straat of in de bossen en het natuurgebied in Westerhoven te vinden. We raapten dennenappels om de kachel mee te kunnen aansteken, vingen eekhoorns door met de bomen te schudden, liepen door de Beekloop en vingen vissen. Of we haalden eieren uit de nestjes, bliezen ze uit en regen ze aan garen om er een ketting van te maken. Die jongens waren mijn vriendjes en kwamen voor mij op. Maar in het begin stond ik alleen. En als kind snap je dat niet.

Na de basisschool wilde mijn vader dat ik naar de mulo of hbs ging. Ik was een technische jongen, maar de theorie was ik kwijt. In die twee jaar in Westerhoven was ik alles vergeten. Al mijn energie ging naar de aanpassing hier. Dat was verrekte moeilijk.

Ik ging naar de lts in Valkenswaard. Daar heerste een totaal andere cultuur. Ik had geen last meer van jongens die mij pestten. De lts was een fijne tijd, ook al hoorde ik ze daar nog altijd van 'die Hagenees' spreken.

*Ik werd gepest.
Dat is erg. Echt erg*

*Met mijn buurjongen Herman Hop.
Ik ben hier dertien jaar, hij elf.*